

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: IMPROVISATION OM BORD

Citation: Drachmann, Holger: "IMPROVISATION OM BORD", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 320. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid82362/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Du ser Medea, rasende i Hulen,
Beredt at røve Børneflokkens Liv;
Du ser Araberen i Levekulen,
En Kamp paa Liv og Død, med Klo mod Kniv.
Bestandig er det Lidelsernes Dybde,
Udmælt med ømt, men mandigt Kunstmærblík,
Som vækker Angsten her i Hulens Krypta
Ved den Vision, som Sjælens Øje fik.

Bestandig slaar en Luftning os i Møde
Fra disse Tavler som fra Livet selv.
Ved disse Syner vore Kinder glæde,
Og Blodet bruser gennem Aarens Elv.
Det er os selv, vor Lykke, vore Kvaler,
Vort Kæd og Blod, og ingen købt Model,
Som gennem disse stumme Læber taler,
Og tolkes af den mægtige „Rebel“.

Bestandig er det Aandens Blink, som bryder
Sit Lyn igennem denne Farveglæd.
Bestandig flammer Farven op og byder
Med mægtig Herskerstomme: „Linjens“ Død! —
Det er en Troldmand, som af Morgenskæret,
Af Nattens Halvlys, Soinedgangens Pragt
Har vævet sig en Kappe. Frit for Vejret
Henvifter Væverens Vidunderdragt.

IMPROVISATION OM BORD

Snart er de lyse Nætters Tid forbi,
Og Mørket stiger bag de dybe Vande,
Og Bølgen spiller op den Melodi,
Som nu kun nynnes svagt ved Sundets Strande.

Snart strækker Fuglen Vingen over Hav
Og sætter Kursen efter fjerne Zoner,
Snart vil Naturen sørge på sin Grav:
Da maa vi synge vel i andre Toner.

Men endnu spredet Sommernattens Skær
Ud over Sø og Land de lyse Vinger,
Og endnu tegner højt bag Skovens Træer
Daggyrets Gud sit Navn med gylden Finger.

Og endnu driver Nattens Bris vor Baad,
En stille Vandringemand ad stille Veje,
Og endnu har til Sang og Klang vi Raad.
Vi, som har Morgenskærrets Guld i Eje. —

Daggyrets Gud vi ofrer Vinens Glød,
Til dig en Hymne efter Vinen følger,
Og slaar vor Time, giv os da en Død
Som Shelleys i Toscanerhavets Bølger!

WILHELM MARSTRAND

Ded den 30te Marts 1873.

Betrukket med sort
Var Salen, som huser de hvide Guder.
Træt, paa de simple Fyrretræspuder,
Ydmyg, hvor Phoebus Apollo troner,
Hvilede Mestren. — Saa bar de ham bort
Under Sørgemusikens Toner.

Et blændende Dagslys. En nysgerrig Mængde.
Man gik gennem Staden i hele dens Længde,
Alle maatte vige.
Saa jordede man Mestren, mens Poraarets rige,
Skabende Haand lod derude i Haven
Spirer og Knopper flokkes om Graven,
Og Soien vil forme, og Solen vil male,
Et Mylder vil blive vækket af Dvala,
Billeders Mængde i farverig Glæden
Vil omringe Graven. — Saa glemme vi Døden,
Og tænke os Mestren hvilende rolig,
En Kunsmester end i sin Kunstnerbolig ...

Han var blandt de faa, som paa Vuggen fik
Et Smil af det luende Gudeblik,
Et Indvielsens Kys paa sin Pande.